


VETROPLAVCI



KAM ZMIZLI
PAPAĞAJE?

NAPÍŠALA JEN MARLIN ILLUŠTOVALA IZZY BURTON

VETROPLAVCI

KAM ZMIZLI
PAPAGÁJE?





VETRO



OPPLANCI

KAM ZMIZLI
PAPAGÁJE?

NAPÍŠALA JEN MARLIN
LUSTROVALA IZZY BURTON

slovarť

Text Copyright © 2021 by Working Partners Limited
Illustrations Copyright © 2021 by HarperCollinsPublishers
Translation © Katarína Karovičová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5360-0

www.slovar.sk

*Venujem Shelley so spomienkou na naše dobrodružstvá
v dažďovom pralese.*

Osobitne ďakujem Erin Falligantovej.





OBSAH

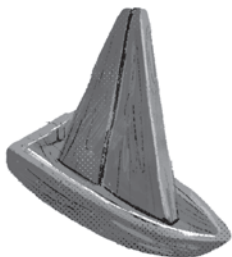
1. KAPITOLA: NOVÉ DOBRODRUŽSTVO	9
2. KAPITOLA: PAULO	24
3. KAPITOLA: DŮVERUJ KÚZLAM	40
4. KAPITOLA: POD SLONÍMI UŠAMI	54
5. KAPITOLA: TMAVÁ POSTAVA	70
6. KAPITOLA: SLEDUJ TOHO VTÁKA!	80
7. KAPITOLA: PREKVAPENIE	91
8. KAPITOLA: VTÁČIE PIERKA	104
LODNÁ KNIHA VETERMICE	120





1. KAPITOLA

NOVÉ DOBRODRUŽSTVO



„Pozor! Vodopád!“ zvolal Max.

Keď prúd potoka strhol loďku so sebou, zadržal dych. Malé drevené plavidlo zostalo na chvíľku visieť napoly vo vode, napoly vo vzduchu, potom sa prevážilo a zrútilo sa nadol.

„Paráda!“ vykričkla Sofia. „To bola zatiaľ naša najlepšia plavba!“ Naklonila sa nad potok a zdvihla loďku z kôpky lístia a vetvičiek.

Vzápätí jej po zátylku stiekli na chrbát studené dažďové kvapky a zapišťala.

„Dážď nie a nie prestať!“ Preletela zrakom po prístavisku a zahľadela sa na piesočnú pláž – akoby na nej ležala hustá sivá hmla. Vo Hviezdnej zátokke trávila s rodičmi letné prázdniny a toto bol ich prvý deň bez slnka.







Max sa rozosmial.

„Starý otec predpovedal, že bude pršať, lebo keď sme ráno vyplávali, okolo slnka bol žiarivý prstenec.“ Maxov starý otec ako bývalý rybár rozumel počasiu, moru aj člnom. Dokonca im pomohol vystrúhať z dreva loďku na hranie.

Bola s ňou zábava, ale Maxovi neschádzala z mysle skutočná loď, na ktorej sa so Sofiou plavili. Zablúdil pohľadom na mangrovníkový lesík za nimi.

„Myslíš na to isté ako ja?“ spýtala sa Sofia.

„Na *Veternicu*?“ zašepkal Max, akoby ich mohol niekto počuť.

„Presne tak.“

Len pred niekoľkými dňami sa stará plachetnica, ktorú objavili medzi mangrovníkmi, ako šibnutím čarovného prútika premenila na novučičké plavidlo a vydala sa s nimi na úžasný výlet na Havaj.

„Naozaj sme preplávali oceán?“ spýtal sa Max. Celé mu to pripadalo ako sen.

„Jasnačka,“ zasmiala sa Sofia. „Dúfala som, že si to jedného dňa zopakujeme.“

Včera sa na loď vrátili a pokúšali sa rozkrútiť rozvrzgané drevené kormidlo, ale ani sa nepohlo.

„Nikdy nevieš,“ vyhlásil Max. „Asi musíme počkať a potom sa uvidí.“

„Čakanie mi nikdy nešlo,“ vzdychla Sofia a podávala Maxovi drevenú loďku.

Vystrel k nej ruku, no vtom čosi pristálo na skale vedľa neho.

Kré! Kré! Čajka pokývala bielou hlavou a pozrela na Maxa.

